Цветина Ангелова

Корените, които ни свързват

2025

Тази книга е разказ за една фамилия, но и за България. За болката и надеждата, за изгубените и намерените домове. За миналото, което никога не изчезва, а живее в нас, докато има кой да го разкаже.

ПРЕДГОВОР

Историята на България след Втората световна война е белязана от дълбоки трансформации, които оформят политическия, икономическия и социалния облик на страната. След 9 септември 1944 г., когато правителството на Константин Муравиев е свалено чрез организиран преврат от Отечествения фронт с подкрепата на Червената армия, България попада под съветско влияние. На 15 септември 1946 г., след проведен референдум, страната официално е провъзгласена за Народна република, а монархията е премахната. Новата комунистическа власт, ръководена от Българската работническа партия – по-късно преименувана на Българска комунистическа

партия (БКП) – предприема радикални промени в управлението и структурата на обществото. През 1947 г. е приета Димитровската конституция, която утвърждава еднопартийната система, централизираното управление и социалистическата икономика. В този период започва масова национализация на частната собственост – фабрики, банки, търговски обекти и земеделски земи са конфискувани и поставени под държавен контрол. Колективизацията в селското стопанство води до създаването на Трудово-кооперативни земеделски стопанства (ТКЗС), като частните селски стопани са принудени да предадат земите си.

През 50-те години управлението на Вълко Червенков е белязано от засилени политически репресии. В страната се разгръщат мащабни чистки, насочени срещу интелигенцията, офицерите от бившата царска армия, заможните селяни (т.нар кулаци) и всички, смятани за врагове на режима. Лагерите в Белене, Ловеч и Скравена се превръщат в места за изолация и физическо унищожение на неудобните за властта. В този период култът към личността на Червенков наподобява този към Сталин в Съветския съюз. Смъртта на Сталин през 1953 г. води до отстраняването на Червенков през 1956 г., като на негово място идва Тодор Живков – фигура, която ще доминира българската политика в продължение на повече от три десетилетия.

Под ръководството на Живков страната преминава през значителни икономически промени. Индустриализацията напредва с бързи темпове, като се изграждат нови заводи, електроцентрали и инфраструктурни проекти. През 60-те и 70-те години България бележи икономически ръст, особено в машиностроенето, химическата промишленост и електрониката. В този период започва изграждането на мащабни жилищни комплекси, което променя облика на градовете. Въпреки икономическия напредък, социалистическият модел е неефективен – държавните предприятия работят с големи загуби, компенсирани със съветски субсидии. Външният дълг на страната започва да нараства значително, а икономическата криза в СССР през 80-те години оказва тежко въздействие върху България.

Ралица Ангелова, моята майка, се ражда през 1980 г., в период, когато социалистическата система изглежда стабилна, но вече се наблюдават първите признаци на икономическа стагнация. Външният дълг на страната нараства, а жизненият стандарт започва да се влошава. В края на 80-те години политическите промени в СССР и надигащото се обществено недоволство довеждат до свалянето на Тодор Живков през 1989 г. и началото на демократичните реформи.

Преходът към демокрация и пазарна икономика през 90-те години води до рязък икономически спад. Инфлацията изяжда спестяванията на хората, предприятията масово затварят, а безработицата достига невиждани нива. България преживява политическа нестабилност, масови протести и икономически хаос, което принуждава хиляди хора да търсят по-добър живот в чужбина. Сред тях е и моята майка, която напуска страната през 2002г., търсейки нови възможности в Испания - страна, която превръща в свой дом в продължение на 15 години. Тя изминава дълъг път от неизвестността до стабилността, но мисълта за България никога не я напуска.

Началото на XXI век бележи нов етап в развитието на България. През 2007 г. страната става член на Европейския съюз, което отваря нови икономически перспективи, но и поставя редица предизвикателства. Въпреки икономическия напредък, социалните неравенства продължават да бъдат дълбоки, а демографската криза и емиграцията остават сериозни проблеми. България все още търси своята стабилност в съвременния свят, опитвайки се да съчетае наследството на миналото с изискванията на бъдещето.

Първа глава

Попица - земя на предци и съдби

Историята на рода ни започва от белослатинското село Попица. Селото, разположено в плодородната равнина на левия бряг на река Скът, има богата и древна история, която датира още от VII век. Районът е стратегически разположен на кръстопът между важни древни пътища, което през вековете го превръща в значим търговски и земеделски център.

През вековете Попица оцелява въпреки войни, Османско владичество и природни бедствия. До началото на XX век селото запазва традиционния си земеделски облик, а хората му разчитат на обработка на земята и животновъдство за препитание. През 30-те години на XX век, в селото се изграждат училища, читалище и селскостопански кооперации, които подпомагат развитието на местната общност. Именно в читалището предците ни играят ключова роля – моят прапрадядо не само го основава, но и активно подпомага за събирането на книги и културното развитие на селото.

Именно от 30-те години на XX век ще започна проследяването на родовата история, тъй като този период бележи началото на житейския път

на моята прабаба – Цветана Данова Кузманова. Родена в епоха на социални трансформации, нейният живот отразява не само семейната история, но и промените, настъпващи в българското общество. Историята на рода ни е неразривно свързана с историческите процеси, които оформят съвременна България, и затова разказът за нашите предци е едновременно личен и част от голямата картина на националната ни съдба.

Втора глава

Семейство Данови - силни хора в трудни времена

Историята на семейство Данови започва в началото на XX век – време на социални и политически промени в България. След Освобождението от османско владичество през 1878 г., страната се намира в процес на изграждане на модерна държава, но животът в селата остава труден и зависим от земеделието. В този контекст, Цано Данов изгражда своя дом и стопанство в селото, следвайки вековната традиция на българското селячество – упорит труд, сплотеност на семейството и зависимост от плодородието на земята.

Цано и съпругата му Тота Данова отглеждат три деца – Йордан (1927 г.), Иванка (1929 г.) и Цветана, която ще остави ярка следа в семейната история. Родена на 18 септември 1931 г., прабаба Цветана се появява на бял свят в едно от най-трудните десетилетия за България. В периода между двете световни войни страната преживява политически сътресения, икономически кризи и социални неравенства. Земеделието, макар и основен поминък, е изложено на климатични капризи и икономически несигурности. Родителите на Цветана отглеждат пшеница, царевица и лозя – култури, характерни за региона, но трудът е тежък, а възнаграждението често оскъдно.

Детството на прабаба преминава в селските поля и ливади. Още от малка тя помага на семейството си, усвоявайки трудовата етика на своите родители. Училището в Попица предлага основно образование, но за много селски деца, особено момичетата, продължаването на обучението е лукс. Въпреки че баща й Цано смята, че дъщерите му трябва да останат вкъщи и да

се подготвят за бъдещите си семейни задължения, прабаба Цветана изпитва жажда за знания. Макар и в сянката на обществените предразсъдъци, тя тайно прелиства книги и завършва четвърто отделение – значимо постижение за момиче в онези години.

Домът на Данови е изпълнен с традиции. Вечерите преминават в седенки, където жените предат вълна и разказват народни приказки – моменти, изпълнени с топлина и сплотеност. Но идилията не трае дълго.

На 1 септември 1939 г. избухва Втората световна война, която скоро достига и до България. Макар страната да се присъединява към Тристранния пакт през 1941 г., самите селяни изпитват последиците най-вече чрез недостига на храни, инфлацията и мобилизацията на мъжете. През 1943–1944 г. англо-американските бомбардировки над София принуждават мнозина да напуснат столицата. Сред тях е семейство Таневи, които намират убежище в дома на Данови. Семейство Таневи имат две дъщери, една от които е Софка Танева, която е на същата възраст като прабаба. Те бързо се сприятеляват и с времето стават неразделни. Въпреки тежките времена, двете момичета споделят радости и тревоги, изграждайки връзка, която ще устои на десетилетията. Дори когато животът ги разделя, тяхното приятелство остава неизменно.

Следващите години бележат тежък период за прабаба Цветана и нейното семейство. Войната означава повече работа, по-малко сигурност и непрекъснато безпокойство. Въпреки това, животът продължава – жътвата не може да чака. Тези години на лишения калят характера на прабаба Цветана, която ще пренесе тази сила през целия си живот.

През 1949 г., прабаба Цветана се омъжва за прадядо - Иван Димитров Кузманов. Родът му се преселва от с. Старо село в с. Попица около Освобождението. Семейството на прадядо е сравнително заможно и се занимава с овцевъдство. Наричани са в селото Кузмановци или Староселци. Бащата на прадядо, прапрадядо Димитър Кузманов е ученолюбив и много начетен за времето си човек. Завършва 10 клас в гимназията в гр. Бяла Слатина и е сред деятелите за създаване на “новата” сграда на читалище “Напредък” в селото през 1934г. Организатор е на вечеринки и мероприятия и спомага за закупуването на първата киномашина и радио за читалището. Интересен факт, който е разказван на мама от нейния дядо във връзка с това е, че в основите на сградата на новото читалище, е поставена бутилка със снимките и имената на хората, съдействали за построяването му и там има

снимка с името на неговия баща- Димитър Кузманов. Дали това е истина - времето ще покаже.

[Визуално допълнение: снимки № 1, 2 и 3 към раздел “Приложения”]

Трета глава

Семейство Киркови - живот на дела, не на думи

През 1948-1949 г. Българската комунистическа партия (БКП) провежда политика на принудителна колективизация, която дълбоко засяга селското население. Този процес, следвайки съветския модел, има за цел премахване на частната собственост върху земята и създаване на Трудово-кооперативни земеделски стопанства (ТКЗС). Политиката е наложена с агресивни мерки – принуда, заплахи и репресии срещу тези, които отказват да предадат земите си. В селата възниква силно недоволство, но съпротивата е смазвана от режима чрез арести, заточения и натиск върху заможните селски семейства, които са обявявани за „кулаци“ и врагове на народа.

В село Попица, както и в цялата страна, земята и добитъкът на селяните са конфискувани, а местните жители са принудени да се включат в новосъздадените кооперативи. За мнозина това води до загуба на поминъка и значителни икономически затруднения. Въпреки пропагандата за предимствата на кооперативния труд, реалността е различна – добивите намаляват, а трудът на селяните става по-тежък и нископлатен. Въвеждат се твърди норми за работа, като същевременно възнагражденията са минимални и недостатъчни за издръжка на семействата.

Фамилията ни също попада под ударите на колективизацията. Земите и животните, които са били основен източник на препитание за поколения наред, са отнети и включени в ТКЗС. Това променя из основи начина на живот на предците ни – от самостоятелни стопани, разчитащи на труда си, те се превръщат в работници в кооперативното стопанство. Новосъздаденото семейство е принудено да се адаптира към новите условия, работейки в селскостопанската организация, за да осигури прехраната си. Макар и представяна като стъпка към модернизацията, колективизацията предизвиква сериозни социални сътресения и трайно белязва живота на местните хора, включително този на моите баба и дядо.

На 12.12.1950 г. прабаба Цветана и прадядо Иван посрещат първото и единственото си дете - баба Йорданка Иванова Кузманова (впоследствие

Киркова). Родена в седмия месец и с тегло около два килограма, по това време никой не вярва, че тя ще оцелее. Дори казват на прабаба да изчака малко преди да се издаде акт за раждане на баба. Неонатология и кувьози са думи от бъдещето по това време, но баба се вкопчва в живота и оцелява.

Баба Йорданка завършва училището в с. Попица и мечтае да учи за шивачка в близкия град Бяла Слатина. От малка тя крои и изрязва платове, шие и сглобява дрехи, но майка ѝ не разрешава да се занимава с това и я изпраща да учи земеделие в с. Габаре. По това време ръчният труд и шивачеството не са възприемани като перспективни професии, а земеделието е основен поминък, насърчаван от властта. Въпреки това, баба ми не се отказва от мечтата си. След години, когато вече е около 30-годишна, тя успява да намери начин да се занимава с шивачество.

Баба Йорданка и дядо Димчо Йорданов Кирков (роден на 7 февруари 1950 г.) се запознават в село Попица. Дядо Димчо е роден в село Нивянин, но когато отбива военната си служба, е изпратен като шофьор на бригада в местното ТКЗС. Именно там техните пътища се пресичат и скоро съдбата ги свързва завинаги. Така започва тяхната съвместна житейска история, изпълнена с предизвикателства, но и с неизмерима любов. През 1970 г. двамата се омъжват и официално се превръщат в семейство, като решават да опитат късмета си в града.

Местят се да живеят във Враца – един от индустриалните центрове на Северозападна България по това време, където се развива тежката промишленост и транспортният сектор. Дядо работи като шофьор през целия си живот - първоначално на камион, а после се мести на работа в ДАП (Държавно автомобилно предприятие) Враца и започва да кара автобус. Баба работи като машинна плетачка в ТПК (Трудово производителна кооперация) Иван Ненов, а по-късно започва и да шие. Двамата всяка събота и неделя се връщат на село, за да помагат на родителите си с полската работа и отглеждането на животни.

Домът им е изпълнен с любов и разбирателство, но липсва най-важното – детският смях, който да изпълни стаите със светлина. Годините минават, а мечтата им за дете остава неосъществена. Баба и дядо не се предават и започват дългия и труден път в търсене на отговори. Посещават болници във Враца, Плевен и София, където преминават през десетки прегледи, консултации и лечения. Репродуктивната медицина през 70-те години все още е в своето начало и много въпроси остават без точни отговори. С всеки

неуспех надеждата им изглежда все по-далечна, но баба отказва да се примири.

След години на изпитания и разочарования, на 18 януари 1980 година най-сетне чудото се случва – на бял свят се появява дъщеря им Ралица Димчева Йорданова (впоследствие Ангелова) - моята майка. Сълзите на радост заменят тези на болката, а домът им се изпълва със смеха, който толкова дълго са очаквали.

[Визуално допълнение: снимки № 4, 5 и 6 към раздел “Приложения”]

Четвърта глава

Първите стъпки към света

Детските години на майка ми съвпадат с едни от най-драматичните политически и икономически промени в най-новата история на България. На 10 ноември 1989 г. Тодор Живков е свален от власт след повече от три десетилетия управление. Това събитие поставя началото на българския преход към демокрация и пазарна икономика. Първите свободни митинги и надеждите за по-добро бъдеще изпълват улиците на София и други големи

градове. Хората за първи път открито говорят за свобода, плурализъм и демократични избори.

Въпреки вълнението от новото начало, преходът носи със себе си тежки икономически сътресения. През 90-те години България преживява дълбока икономическа криза. Разпадането на социалистическата икономика води до затварянето на много държавни предприятия, а безработицата рязко нараства. Липсата на ясен план за реформи задълбочава кризата, а инфлацията достига невиждани нива, унищожавайки спестяванията на обикновените хора. Магазините се изпразват, появяват се дълги опашки за хляб, олио, захар и други основни продукти. Купонната система, характерна за военни и следвоенни времена, отново се въвежда, за да се осигури някакво разпределение на стоките от първа необходимост.

Всяка ваканция тя прекарва в село Попица при любимата си баба Цеца. Там времето сякаш спира. Улица пред къщата на прабаба и прадядо се изпълва с детски глъч, когато децата от съседните домове излизат навън. За мама това е най-очакваното време – училището приключва, а следващият ден вече я води на село.

За прабаба Цветана мама говори с безкрайна обич и респект. Тя я описва като изключително трудолюбива, добра и състрадателна жена. Прабаба поема грижите за болните и възрастни членове на семейството – прапрадядо Димитър, прапрабаба Йордана, а по-късно и прадядо Иван. Остава вдовица млада, но никога не се оплаква. В нея мама вижда пример за сила, устойчивост и човечност.

Прабаба учи мама на всичко – от житейските уроци до чисто прагматичните неща. Тя ѝ показва първите стъпки в готвенето, заедно се грижат за градината и подготвят зимнината за семейството. Прабаба също учи мама да плете и шие - заедно шият дрехи, използвайки стари платове, които с вещина преобразяват в нещо ново и красиво.

Вечер прабаба ѝ чете приказки преди лягане, но често, уморена от тежкия селски труд, заспива преди края на историята. Мама си спомня тези моменти с усмивка – те остават в сърцето ѝ завинаги.

С носталгия си спомня и за веселите дни със съседските деца, когато улицата се превръщаше в сцена за безброй игри и приключения. Майка ми описва лятото като време на свобода. Време, изпълнено с игри край реката, тичане по горещия прах, вълнение от катеренето по дърветата и събиране на

узрели черници. Вечерите преминавали на пейките пред къщите, където децата слушали разказите на възрастните, а смехът им кънтял до късно в нощта. А когато ваканцията приключваше, едно бе сигурно – уговорките за следващото лято вече бяха направени.

[Визуално допълнение: снимки № 7 и 8 към раздел “Приложения”]

Пета глава

Пътят към знанието

Майка ми Ралица не просто е отлична ученичка – тя винаги се е стремяла да бъде най-добрата. Още от малка проявява силен интерес към ученето, а нейната любознателност и усърдие са гордост за семейството ѝ. Родителите ѝ я подкрепят безрезервно, макар че произлизат от работническо семейство с основно образование. За тях образованието на дъщеря им е повече от личен успех – то е символ на напредък за цялото семейство.

Основното си образование майка ми завършва през 1993 г. в училище "Св. Св. Кирил и Методий" в град Враца, а средното през 1998 г. в Езикова гимназия "Йоан Екзарх", където изучава испански език. И двете училища завършва с отлични дипломи, доказвайки, че упоритостта и трудът винаги водят до успех.

Училището е място не само за знания, но и за приятелства, спомени и моменти, които остават завинаги. Всяка усмивка, всяка ученическа шега е

част от неповторимия дух на тези години, които мама винаги си спомня с топлина.

Приемът ѝ в университет е горд момент за цялото семейство. През 1998 г. започва да учи „Маркетинг“ в Стопанска академия "Д. А. Ценов" – град Свищов. Дори тогава не се задоволява с постигнатото – през 2000 г. записва втора специалност „Валутен и митнически контрол“. След четири години на усилено учене и безброй часове, прекарани в подготовка, през 2002 г. завършва с отличие.

Пътят ѝ към знанието обаче не спира дотук. През 2022 г. майка ми се дипломира като магистър по „Икономика и управление на железопътния транспорт“ в Университета за национално и световно стопанство (УНСС), отново с отличие – среден успех 6,00. Този момент е особено емоционален не само за нея, но и за цялото семейство. Аз самата бях гост на нейното дипломиране. Гледах я с възхищение и гордост – моята майка, жената, която никога не се предава, която винаги търси нови хоризонти и която доказа, че упоритостта и желанието за знание могат да преодолеят всяко препятствие.

[Визуално допълнение: снимки № 9 и 10 към раздел “Приложения”]

Шеста глава

Следите, които не избледняват

Загубата на близък човек е неизбежна част от живота, която оставя дълбок отпечатък върху душата на всеки човек. Тези болки, макар и различни по интензитет, често се явяват като важен момент в житейския път, който ни променя и формира.

Още когато е дете, мама губи двамата си дядовци – Иван през 1988 г. и Йордан през 1991 г., както и баба си по бащина линия – Райна през 1993 г. Въпреки че е малка, тези загуби оставят отпечатък върху нея и я учат, че животът е крехък, а времето с близките ни – безценно. Но друга загуба ще бележи живота ѝ завинаги…

През 1999 г., когато е едва втори курс студентка, моя дядо Димчо – бащата на мама, се разболява внезапно. Болестта настъпва неочаквано, оставяйки семейството без време за подготовка, без възможност да се примирят със случващото се. На 1 юни 1999 г. той си отива, а празнотата, която оставя след себе си, е неизмерима.

Баща и дъщеря винаги са имали изключително силна връзка. Мама с обич разказва за времето, прекарано с него – как обичала да ходи с него за риба, да му помага в „мъжките“ работи като ремонти по колата и поправки вкъщи. Спомените за пътуванията с автобуса, който дядо кара до последните си дни, остават завинаги в сърцето ѝ. Тази загуба променя всичко – мама, баба и прабаба остават сами в най-трудния момент от живота си.

Настъпват тежки години. Мама продължава да учи, докато баба остава без работа малко преди смъртта на дядо. За да осигури бъдеще на дъщеря си, тя започва работа като чистачка, въпреки умората и болката. Лятото, веднага след изпитите, мама също работи, за да си плати учебниците за следващата година и да спести пари, с които да помогне на баба. Прабаба Цветана също помага финансово, а мама взима стипендия за отличен успех в университета.

С общи усилия и безброй лишения, през 2002 г. тя завършва висшето си образование в Свищов.

През 2016 г. към ангелите на мама на небето се присъедини и нейната любима баба Цветана. Тази загуба остави дълбока следа в сърцето ѝ, защото баба Цеца бе не само стълб на семейството, но и неизчерпаем източник на обич, мъдрост и топлина. Мама често си спомня нейните думи, нейните ласки и грижите, с които е отглеждала всички около себе си.

А през 2024 г. съдбата отне и баба Йорданка – последната опора от старото поколение. Жената, която с несломима сила премина през всички житейски трудности, за да осигури бъдеще на дъщеря си. Със загубата ѝ мама осъзна, че вече няма на кого да се облегне така, както някога. Празният стол, тишината, липсата на познатия глас – всичко това натежава като сянка над сърцето. Но любовта и примерът на баба Йорданка остават вечни. Защото хората си отиват, но любовта към тях остава завинаги.

Когато си спомням за баба, усещам как времето се забавя. Тя беше светлина в дома ни, разказвачка на приказки, носителка на традиции, които вече изглеждат забравени от много хора. Тя имаше ръце, които бяха преживели години труд, но същевременно всеки жест, който правеше, беше пълен с любов. Тя не говореше много, но когато говореше, всяка дума тежеше със значение, сякаш носеше мъдростта на десетки поколения.
Загубата на баба беше като лишаване от част от себе си. Но когато гледам в миналото, виждам, че тя не си е отишла – тя е във всяко нещо, което правя, във всеки избор, който правя. Още носим нейния дух, нейните обичаи и онази съвършена способност да обичаш безусловно. Защото в нашето семейство тя беше символ на безкрайна сила и нежност.
Загубата на баба не е просто раздяла. Тя е част от прехода между поколенията – едно поколение преминава и оставя своето наследство. И дори да я няма физически, баба ми живее в нас, в начина, по който ние се грижим за нашите деца, в историята, която продължаваме да разказваме, в традициите, които предаваме нататък.
Това е истинската същност на родословието. То не е просто за предците ни, а и за нас – как ние, с любов и уважение, носим тяхната светлина и продължаваме пътя, който те започнаха.

Днес мама често разказва за щастливите моменти с предците ѝ – за семейните ваканции, задружните събирания. Понякога разлиства старите албуми, усмихва се на черно-белите снимки, в които миналото оживява, изпълнено с усмивки и радост. В тези мигове болката се смесва с

благодарност – за времето, прекарано заедно, за уроците, оставени като наследство, за думите на мъдрост, които все още звучат в съзнанието ѝ. Но когато я попитам дали още ѝ липсват, в очите ѝ проблясват сълзи. Болката не изчезва, просто се научаваш да живееш с нея. Свикваш да носиш спомена като част от себе си, да търсиш утеха в малките детайли – в мириса на стара книга, в песента, която някога сте слушали заедно, в предметите, които са докосвали техните ръце. И така, чрез тези спомени, те никога не изчезват напълно – остават живи в сърцата ни, в историите и в ценностите, които носим в себе си, благодарение на тях.

Седма глава

Новото начало

Майка ми и баща ми Боян се запознават на приятелска сбирка през 2000 г. в град Враца. Между тях пламва искра, която няма да угасне, въпреки предстоящите изпитания. Баща ми е от село Челопек, а по това време е студент в Русенския университет „Ангел Кънчев“. Двамата са в различни градове, но любовта им е толкова силна, че едва дочакват почивните дни, за да се върнат в родните си места и да прекарат време заедно.

През 2002 г. двамата завършват висшето си образование, но пред майка ми се открива възможност да замине да работи в Испания. Това е труден избор – да напусне дома си, близките си и най-вече баща ми. Тя заминава с мисълта, че това ще бъде само за няколко месеца, но животът често има други планове.

По това време България все още не е част от Европейския съюз. Страната преминава през труден икономически преход, а младите хора масово търсят по-добър живот в чужбина. Испания е една от държавите, привличащи хиляди българи с надежда за работа и по-добро бъдеще. Майка ми започва работа като домашна помощница в Мадрид – грижи се за две деца на 2 и 8 години, отговаря за домакинството, но най-трудно понася самотата. Споделя една стая с друга българка, живее в непозната среда, далеч от всичко познато. Носталгията я измъчва, а липсата на баща ми я кара да се съмнява дали е направила правилния избор.

Татко не заминава веднага с нея, защото очаква да бъде призован за задължителна военна служба. Когато разбират, че заради завършеното му висше образование няма да бъде приет, той не се колебае и два месеца по-късно се качва на автобуса посока Мадрид.

Осма глава

Любовта

Баща ми, Боян Николаев Ангелов, е роден на 25 юли 1978 г. в град Мездра. Израства в село Челопек, в четиричленното семейството на Николай и Цветана Ангелови, които имат и дъщеря - Милена. Заедно живеят с майката и бащата на баба Цветана - Елена и Мито.

Татко завършва основното си образование в ОУ "Христо Ботев" с. Паволче, след което постъпва в Механотехникума във Враца, където завършва с отличие средното си образование.

След успешно завършване на техникума, татко продължава обучението си в Русенския университет „Ангел Кънчев“, където специализира в областта

на двигателите с вътрешно горене. Русе се превръща във втори дом за него, но въпреки натовареното обучение, той често се връща в родния край.

През 2002 г. успешно завършва висшето си образование и, както повелява законът по онова време, очаква разпределението си за задължителна военна служба. Оказва се обаче, че няма свободни места за висшисти, което променя хода на неговия живот. Вместо да постъпи в казармата, два месеца по-късно той заминава за Испания, където вече го очаква майка ми. Това пътуване се оказва началото на нова страница в неговия живот, изпълнена с предизвикателства, нови възможности и стремеж към по-добро бъдеще.

Девета глава

Началото на XXI век

Началото на XXI век е период на огромни социални и икономически промени за България. След десетилетия на социалистическо управление и централизирана планова икономика, страната се бори с тежките последици на прехода към демокрация и свободен пазар. Този преход започва след падането на комунистическия режим през 1989 г. и преминава през сложни и често болезнени икономически и политически процеси.

През 90-те години българската икономика претърпява сериозен срив. След разпадането на социалистическата система и прехода към пазарна икономика много държавни предприятия фалират поради липса на конкурентоспособност, неефективен мениджмънт и неспособност да се адаптират към новите икономически реалности. Процесът на приватизация, проведен през този период, често е съпътстван от корупционни практики, което води до концентрация на богатството в ръцете на малка група хора,

наречена „олигархия“. В същото време, масовите приватизационни сделки довеждат до унищожаване на цели индустриални сектори. Според статистически данни между 1990 и 1997 г. над 70% от държавните предприятия или спират работа, или рязко намаляват производството си. В резултат на това безработицата в страната достига 19%.

Една от най-тежките кризи в българската история настъпва през 1996-1997 г. Финансовата нестабилност води до драстична инфлация – през 1996 г. тя достига 310%, а през януари 1997 г. скача до шокиращите 578%. Това води до хиперинфлация, която унищожава спестяванията на гражданите и сриват стойността на българския лев. Хората губят доверието си в банковата система, а фалирането на редица банки задълбочава кризата. Спестяванията на обикновените граждани се обезценяват напълно, а месечните заплати и пенсии стават практически безполезни. Политическата нестабилност в този период достига върхната си точка в началото на 1997 г., когато масови протести и стачки довеждат до оставката на социалистическото правителство на Жан Виденов. Последвалите избори водят до сформирането на ново правителство, което въвежда ключови реформи за стабилизиране на икономиката.

През 1997 г. под натиска на Международния валутен фонд (МВФ) и Световната банка България въвежда валутен борд. Това означава, че българският лев се фиксира първоначално към германската марка, а по-късно и към еврото. Валутният борд ограничава възможностите на правителството да печата пари без покритие, което стабилизира икономиката и овладява инфлацията. Въпреки че тази мярка води до икономическа стабилност, тя също така затруднява възможностите за държавна намеса в икономиката и създава ограничения за кредитната политика. В началото на 2000-те години средната заплата в България е около 150 лева (приблизително 75 евро), което прави живота изключително труден за голяма част от населението.

Преходът към демокрация е съпътстван и от политическа нестабилност. Честите правителствени смени, корупцията и липсата на ясна визия за икономическото развитие създават усещане за несигурност. Всички тези фактори допринасят за засилване на емиграционните процеси. Много българи напускат страната в търсене на по-добри икономически възможности, особено след 2001 г., когато Европейският съюз започва да улеснява достъпа на източноевропейски работници до западния пазар на труда.

Докато България преживява икономически сътресения, Испания навлиза в период на бърз икономически растеж. В периода 1996-2007 г.

испанската икономика бележи среден ръст от 3-4% годишно, което я прави една от най-бързо развиващите се икономики в Европа. Този ръст се дължи главно на строителния сектор, който преживява истински „бум“, благодарение на евтините кредити, нарастващата урбанизация и мащабните инфраструктурни проекти, подкрепени от европейските фондове. Испания също така става една от основните дестинации за имигранти от Източна Европа, включително България. Между 2000 и 2005 г. населението на страната се увеличава с над 4 милиона души, като голяма част от този ръст се дължи на имигранти. През 2005 г. испанското правителство приема мащабна амнистия за нелегални имигранти, с което над 700 000 души получават законен статут, включително много българи.

Основните сектори, в които българите намират работа в Испания, са строителството, селското стопанство и сферата на услугите. Заплатите в тези сектори са многократно по-високи от тези в България. Докато минималната заплата в България през 2000 г. е около 80 евро на месец, в Испания тя надхвърля 500 евро. Това прави страната привлекателна дестинация за икономически емигранти. Изпращането на пари от чужбина става важен фактор за икономиката на България. През 2005 г. българските емигранти изпращат над 1 милиард евро обратно в страната, което представлява значителен процент от БВП. Тези средства помагат на семействата, останали в България, да преживеят икономическите трудности и дори да инвестират в недвижими имоти и образование.

Решението за емиграция обаче не е само икономическо – то носи и огромна емоционална тежест. Напускането на родината означава откъсване от семейство, приятели и родни места. За мнозина това е избор, който не се прави лесно, но е единственият път към по-добър живот. Именно в този исторически контекст моите родители вземат своето решение – да напуснат България, да започнат отначало в чужда страна и да се борят за бъдещето си, въпреки всички трудности, които ги очакват. Това не е просто избор, а жертва – оставят след себе си всичко познато, за да градят от нулата в непозната земя. Не знаят какво ги очаква, но знаят защо тръгват – за да осигурят по-добър живот за семейството си. Със сълзи на очи, но с надежда в сърцата, те тръгват към Испания, където всяко препятствие е урок, а всяка трудност – крачка напред. Те не просто търсят по-добър живот – те го създават, ден след ден, с труд, упоритост и вяра.

Десета глава

Испания - надежда за бъдещето

Пристигането на баща ми в Испания е изпълнено с ентусиазъм и надежда за по-добър живот, но скоро след това се сблъсква с първата сериозна пречка – езиковата бариера. Той носи лъч надежда за майка ми, но без познания по испански той се оказва в чужда страна, в която комуникацията е жизненоважна за намиране на работа и интеграция. Липсата на език означава липса на възможности, и така татко остава няколко месеца безработен. Единственият доход, с който разполагат, е заплатата на мама, която макар и скромна, е достатъчна да покрие наема на квартирата и най-належащите разходи като храна и сметки. Финансовото им състояние е критично, но любовта и взаимната подкрепа ги държат заедно. Те разбират, че най-важното е, че са един до друг и че ще успеят да преодолеят трудностите с много упоритост и труд.

Пролетта на 2003 година настъпва с лъч надежда – татко най-накрая намира работа като помощник на строителни обекти. Работата е тежка, изисква физическа издръжливост и непрекъснати усилия, но той не се оплаква. Знае, че това е шансът му да започне да изгражда бъдещето си. С времето двамата започват да стабилизират финансовото си положение, макар че животът им остава скромен. Те се научават да живеят пестеливо, да отделят средства за спестявания с надеждата, че един ден ще могат да се върнат в България и да си купят собствен дом.

По това време България все още не е част от Европейския съюз, което означава, че нейните граждани нямат правото да пребивават в страна членка за повече от три месеца. След изтичането на този срок те трябва или да напуснат страната, или да останат в нелегално положение. Мама и татко избират втория вариант, както правят много други българи, решени да изградят по-добър живот. Тази нелегалност обаче е свързана с много

страхове и несигурност – всяко пътуване, всяка проверка може да означава депортация и край на мечтите им.

През 2004 година съдбата им се усмихва, когато двамата намират работа в испанска фирма за почистване. Работата е изтощителна – над 10 часа на ден, а татко дори прекарва пет месеца без нито един почивен ден. За него няма съботи, недели, празници – само труд. Но именно този труд им помага да се докажат като отговорни и надеждни служители. Благодарение на постоянството си те подписват официални договори за работа, което им осигурява така желаните документи за пребиваване и работа в Испания.

След три години на неуморна работа, през 2005 година, мама и татко най-накрая могат да се приберат в България. Това е първото им завръщане след дълга раздяла с близките им. Моментът е емоционален – след толкова време на несигурност и саможертви, те най-накрая могат да се срещнат със семействата си без страх, че няма да могат да се върнат в Испания.

Единадесета глава

Сватбата - началото на семейство Ангелови

След като уреждат правния си статут, животът на мама и татко започва да се подобрява. Испания в този период преживява икономически растеж, движен от строителния бум и силното търсене на работна ръка в различни сектори. Въпреки че трудът е тежък и работните часове са дълги, испанската икономика дава шанс на много емигранти, включително и на тях, да постигнат финансова стабилност. Те успяват да увеличат спестяванията си и вече не се тревожат ежедневно за наема и храната. Връщането в България става възможна перспектива, но те знаят, че за да изградят сигурно бъдеще, трябва още време и усилия.

През 2006 година мама и татко отново се прибират за кратко в България, но този път по много специален повод – тяхната сватба. Те искат да споделят този щастлив момент със семействата си и близките хора, които не са виждали от години. На тържеството присъстват не само техните родители, но и фамилия Кузманови заедно с децата си. Дори прабаба Цветана е сред гостите, което прави събитието още по-емоционално и значимо.

След сватбата обаче, те отново поемат към Испания, защото животът им вече е обвързан с тази страна. Работата, която са успели да си осигурят, и финансовата стабилност, която са започнали да изграждат, не им позволяват да останат в България за дълго. Освен това Испания продължава да бъде икономически привлекателна дестинация за имигранти. В периода 2000-2007 година страната изживява своя „икономически балон“, дължащ се на бум в строителството, което води до засилено търсене на работна ръка, особено в нископлатените сектори като почистване, строителство и земеделие. Това дава възможност на имигрантите, включително и на тях, да се установят по-трайно и да осигурят по-добър живот за себе си.

Връщането им там е не просто въпрос на оцеляване, а вече и въпрос на развитие и надграждане. Те знаят, че макар Испания да не е родината им, тя им е дала възможност да изградят бъдеще – да постигнат финансова стабилност, да придобият ценен опит и да изградят живот, който някога е бил само смела мечта. С годините несигурността и страхът от първите мигове на имиграцията постепенно отстъпват място на усещането за принадлежност – Испания се превръща не само в мястото, където работят, но и в мястото, което им дава сигурност, дом и перспективи. А мечтата за завръщане в България остава – но вече с повече сигурност и увереност в утрешния ден.

[Визуално допълнение: снимки № 11 и 12 към раздел “Приложения”]

Дванадесета глава

Началото на новото поколение

Животът на емигранта е белязан от непрекъснато движение и адаптация към нови условия, като плаване в открито море, без ясна посока, но със стремеж към ново начало. За моите родители, този процес започва на 11 юни 2007 година, когато се раждам аз – тяхната първородна дъщеря, Цветина Боянова Ангелова. Този ден не само променя техния живот, но и дава ново значение на тяхното съществуване в чужда страна. Те вече не са просто хора, които търсят по-добро бъдеще, а семейство, което започва да изгражда своето място в новия свят, изправено пред трудностите и предизвикателствата на емиграцията.

Мама разказва, че винаги е мечтала за момиченце и че този ден, заедно със сватбата ѝ и раждането на сестра ми, е един от най-щастливите в живота ѝ.

В онези години Испания продължава да бъде икономически привлекателна страна, но вече се забелязват първите признаци на предстоящата финансова криза. През 2007 година безработицата все още е ниска, но икономистите предупреждават за рисковете от „балона“ в строителството, който скоро ще се спука. Въпреки това, за семейството ми раждането ми носи надежда и увереност, че всички жертви и трудности са си заслужавали.

Родителите ми винаги са се старали да поддържат българщината в нашето семейство, макар и на хиляди километри от родината. У дома се празнуват всички национални и народни празници – Коледа, Лазаровден, Цветница, Великден, Баба Марта. Всеки празник е съпътстван от разкази от мама за традициите и обичаите, които следваме с уважение. Тя приготвя традиционни ястия, украсява дома ни по български обичаи и ме учи на песните, които някога е слушала като дете. За нея е важно да не загубим връзката си с корените.

Освен това, записват ме в българско неделно училище, където усвоявам писмено майчиния си език. Там научавам историята на България, чета българска литература и участвам в тържества, посветени на българските празници. Това място се превръща в мост между мен и родината – един кът, в който България не е толкова далеч. Всяка неделя сутрин, докато другите деца от квартала играят навън, аз и още няколко българчета с гордост изучаваме езика и традициите си. С усмивка си спомням тържествата по случай големи български празници като Трети март, Цветница, Коледа. Аз и мойте съученици, споделящи емигрантската съдба, рецитирахме Ботеви стихотворения и танцувахме традиционни хора пред родителите ни, напомняйки им, че въпреки че сме на 3000 километра от родината, българският дух в нас гори.

Годините минават и семейството ни расте – на 30 юли 2015 г., то придобива нов член. Тогава се ражда моята сестра, Йоана Боянова Ангелова.

[Визуално допълнение: снимка № 13 към раздел “Приложения”]

Тринадесета глава

Дъщерите на една силна жена

Всяко семейство е жива история, която се предава от поколение на поколение. Това не са просто факти, дати и събития – това са хората, които му придават смисъл, които го изпълват със спомени, смях и обич. А най-голямото богатство на едно семейство са неговите деца – онези, които носят наследството на миналото, но същевременно градят бъдещето.

Аз, Цветина Боянова Ангелова, съм първородната дъщеря на Ралица и Боян Ангелови. Родена съм на 11 юни 2007 година в Мадрид. Детството ми започна именно там, сред улиците на испанската столица, но винаги е било изпълнено и с българския дух, който мама и татко успяваха да поддържат жив у дома.

Първите си училищни години прекарах в CEIP Miguel de Unamuno, където учих до 5-ти клас, т.е. до 2017 година. След това семейството ни направи важен избор – завръщане в България. Промяната беше голяма, но и вълнуваща, защото тя ми даде възможността да преоткрия корените си. Основното си образование завърших в ОУ "Св. св. Кирил и Методий" в град Враца, а от 5-ти клас продължих обучението си в СУ "Христо Ботев", където уча и до днес.

Но аз не съм единственото дете в семейството. На 30 юли 2015 година се ражда моята сестра, Йоана Боянова Ангелова.

Първите си години сестра ми прекарва в Мадрид, където от съвсем малка започва да опознава света. До 2-годишна възраст посещава детска градина Los Pinos, където за първи път се среща с игри, приятелства и първите си учители. След като семейството ни се връща в България, тя посещава детска градина “Славейче”, а впоследствие започва първи клас в СУ "Христо Ботев", където днес вече е в 3-ти клас.

Макар че сме с осем години разлика, връзката ми с Йони винаги е била специална и силна. Тя е не просто моя сестра – тя е моето огледало, моята подкрепа, моята малка, но смела спътница. Различаваме се по характер, но това никога не ни е пречело да бъдем неразделни. Споделяме тайни, мечти и безброй усмивки. Дори и когато спорим за дребни неща, винаги знаем, че в края на деня ще се смеем заедно.

Днес аз и сестра ми Йоана, сме бъдещето на фамилията ни. Ние сме децата, които ще носят паметта за тези, които бяха преди нас, и ще продължат да изграждат историята на семейството. Всеки ден вървим по своя път – една от нас вече с ясни цели и амбиции, а другата все още с любопитни очи, откриваща света стъпка по стъпка. Но какъвто и да е този път, едно е сигурно – ще го извървим заедно. Защото кръвта може да създаде семейство, но именно обичта го прави истински неразрушимо.

[Визуално допълнение: снимка № 14 към раздел “Приложения”]

Четиринадесета глава

Черешката на тортата

През 2012 година мама се захваща с едно начинание, което освен интересно и забавно за нея, се оказва и много успешно. Започва да прави бутикови торти, в които влага не само умение, но и душа. Всяка торта се превръща в произведение на изкуството – внимателно декорирана, персонализирана за клиента и изпълнена с любов. За мама това не е просто работа, а начин да донесе радост на хората, да превърне специалните им моменти в истински празник.

Започва с малки поръчки от приятели и познати, но скоро талантът ѝ привлича вниманието на все повече хора. Българите, жадни за късче домашен уют в чужбина, поръчват нейните торти за рождени дни, сватби и кръщенета. Те намират в нейните творения не само вкусна наслада, но и връзка с родината, усещане за топлина и внимание към детайла.

Скоро интерес към работата ѝ проявява и вестникът на българите емигранти в Испания – "Нова дума". Тя се озовава на заглавната страница, а вътре ѝ е посветена цяла статия с интервю и снимки на най-красивите ѝ творения. В интервюто тя споделя как любовта към сладкарството се е зародила още в детството ѝ и как, въпреки трудностите на емигрантския живот, винаги е намирала радост в малките моменти на творчество.

Така, освен работата във фирмата за почистване, мама започва да работи до късно вечер вкъщи, прекарвайки часове в създаването на нови дизайни, експериментирайки с вкусове и техники. Нейната кухня се превръща в малка работилница на мечти, където обикновени съставки се превръщат в изкуство. Всяка поръчка носи своята история – някои клиенти искат реплика на семейна рецепта от детството си, други желаят модерни дизайни, които да изненадат любимите им хора.

С това начинание мама показва, че животът на емигранта не е само труд и преумора. В него има и моменти на щастие, споделеност, обич. Всяка поръчка е повод за усмивка, всяка сладка творба – символ на любовта, с която тя подхожда към своя нов занаят. За нея тортите не са просто сладкиши – те са начин да носи радост, да създава спомени и да поддържа българския дух жив дори далеч от дома.

С времето тя започва да участва в различни сладкарски курсове и работилници, където усъвършенства уменията си. Научава нови техники за моделиране на фондан, съчетаване на вкусове и декорации. Трудът ѝ бива

забелязан не само в българската общност, но и от испанци, които с любопитство опитват нейните десерти. Постепенно малката ѝ сладкарска страст се разраства в успешен бизнес.

В нейната кухня се смесват не просто съставки, а мечти, надежди и частица от българската топлина, която тя никога не е изгубила, въпреки разстоянието. А всеки нов клиент, който се усмихва, опитвайки нейните творения, е поредното доказателство, че любовта и упоритостта могат да превърнат всяка мечта в реалност.

[Визуално допълнение: снимки № 15 и 16 към раздел “Приложения”]

Петнадесета глава

Завръщане към корените

Периодът на емиграция за нашето семейство беше изпълнен с много емоции – нови места, нови хора, но и постоянна носталгия по родината. Може би всяка емигрантска история е подобна – живот в чужбина, далеч от близките и от познатата атмосфера, и с времето идва моментът, когато усещането за принадлежност към родния дом започва да тежи повече от всичко останало.

Испания ни даде нови възможности, предостави ни перспективи, които България в онзи момент трудно можеше да предложи. Родителите ми

работиха неуморно, създадоха нов живот и постигнаха стабилност, но въпреки всички успехи, сърцата ни винаги бяха свързани с родината.

През 2010-те години Испания бе разтърсена от сериозна икономическа криза, която засегна мнозина, включително и нас. Безработицата достигаше рекордни нива, а животът там ставаше все по-труден. Въпреки че това бе сериозна причина за много емигранти да обмислят завръщане, за нашето семейство решението не беше само икономическо. Истинската причина да се върнем беше желанието ни да бъдем заедно като семейство в родната ни страна, при близките, които ни липсваха.

На 15 декември 2017 година направихме тази важна стъпка и се върнахме в България. Пътуването обратно беше изпълнено с вълнение, но и с много въпроси – как ще се адаптираме, как ще възстановим живота си тук, ще успеем ли да свикнем с родната действителност? Въпреки несигурността, една мисъл ни крепеше – че най-накрая сме си у дома.

Коледата на 2017 година беше първата, която прекарахме заедно със семейството след 15 години емигрантство. Това беше миг, наситен с емоция и смисъл – усещането за принадлежност, за топлина и за истински дом се върна в сърцата ни. За първи път от много време събрахме семейството около една трапеза, подредихме празничната софра и почувствахме уюта, който бяхме оставили.

В този момент, когато всичко започваше да се нарежда на ново място, започнах да усещам и друга важна част от възстановяването на връзката ни с България – обичаите и традициите, които неизменно ни свързват с родината. Коледа беше прекрасен повод да се върнем към тях - към семейните традиции, които времето и разстоянието не бяха успели да заличат.

Животът в България след дълги години в чужбина изискваше адаптация. Страната беше различна от онази, която родителите ми бяха напуснали – инфраструктурата беше модернизирана, но икономическите предизвикателства оставаха, а социалната среда беше променена. Въпреки това, всеки ден ни убеждаваше, че сме направили правилния избор. Да се събудиш в родната си къща, да разговаряш на майчиния си език без чуждестранен акцент – всичко това беше безценно.

Завръщането беше повече от просто физическо преместване – то беше връщане към самите нас. Макар Испания да бе наш дом за дълго време,

България винаги е била мястото, което носим в сърцата си. И най-накрая, след дълъг път, бяхме отново там, където винаги сме принадлежали.

Шестнадесета глава

Новият живот

След години, изпълнени с предизвикателства, търсене и упорит труд, майка ми най-накрая се завърна у дома. Враца – градът, който някога беше напуснала в търсене на нови възможности, отново стана нейното място. Този път не като отправна точка към неизвестното, а като дестинация, в която да изгради спокойствие и стабилност за себе си и за нас – нейното семейство.

Днес моята майка работи като заместник главен счетоводител в ДП „Национална компания Железопътна инфраструктура“ – Враца. Пътят ѝ до тази позиция не беше лек, но той е поредното доказателство за нейната упоритост и постоянство.

Работата ѝ изисква огромна отговорност и внимание към детайлите. Финансите на една от най-важните инфраструктурни компании в страната не са просто числа в таблици – те са отражение на сложна система, която гарантира движението на хора и товари по железопътната мрежа. Майка ми винаги е била отдадена на работата си, а сега, в тази роля, тя продължава да доказва своя професионализъм и способност да се справя с предизвикателствата.

Макар животът в България да има своите предизвикателства, мама споделя, че никога не съжалява за решението си да се върне. Когато се озовава отново тук, тя не само че намира физическо място, в което да живее,

но и се връща към нещо по-дълбоко – към своите корени. Всяка улица, всяка среща с познати, всяко нещо, което изглежда обикновено за останалите, е натоварено със спомени и емоции за нея. България, с всички свои социални, икономически и политически трудности, е мястото, което тя е избрала да нарече дом. И, дори когато се изправя пред ежедневните трудности на живота, като всички ние, тя намира сила в усещането за принадлежност към родината си.

Тя не възприема България като своя родна земя, но и вижда в нея място, в което може да продължи да израства. Мама има толкова много спомени от детството, които са залегнали в самия ѝ начин на живот и в отношението ѝ към околната среда. Тя е израснала тук, научила се е как да се справя с трудностите, как да оцелява в условия, които са изисквали упоритост и находчивост. За нея, България е не само географско място, но и част от сърцето ѝ, място, в което тя е успяла да намери смисъл, любов и подкрепа.

Понякога, когато се случват трудности – било в личния живот, или в работата – тя не се отказва. Знае, че всяка криза има свой край, и че упоритостта и надеждата могат да я преодолеят. За нея, връщането в България не е само мигновено решение, а акт на дълбока увереност в бъдещето. Въпреки, че изпитва предизвикателства, тя намира в тях възможност за личностно израстване и за свързване с нещо по-дълбоко и значимо.

За мама България е не просто родина, а нещо по-силно – това е мястото, където тя намира своето предназначение и своето място в света. Въпреки всички изпитания, тя споделя, че никога не съжалява за решението си да се върне. За нея няма друго място, което да може да ѝ предостави същата степен на емоционална връзка, която България ѝ дава.

[Визуално допълнение: снимка № 17 към раздел “Приложения”]

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Историята на едно семейство е като нишка, вплетена в голямото платно на времето – понякога тънка и крехка, понякога здрава и устойчива, но винаги свързваща миналото, настоящето и бъдещето. Разказът, който оживя на тези страници, не е просто история на една фамилия – той е отражение на цяла една нация, на нейните победи и изпитания, на нейната болка и несломим дух.

От малките селски дворове, където животът тече в ритъма на сезоните, до големите градове и далечните земи, където съдбата отвежда героите на тази история, една нишка остава неизменно здрава – връзката с корените, с традициите, с паметта на предците. Именно тази връзка определя кой сме ние, какви избори правим и какво наследство оставяме след себе си.

Животът на всяко поколение е белязан от различни предизвикателства. За някои това са войните, които преобръщат съдби и отнемат любими хора. За други – политическите промени, които принуждават цели семейства да се приспособяват към нови режими и реалности. За трети – изборът да напуснат родината си в търсене на по-добър живот, оставяйки след себе си не само домове, но и спомени, разкъсани между миналото и настоящето.

И въпреки всичко, едно остава неизменно – силата на семейството и духът, който не се прекършва. Историята на нашите предци ни учи, че животът може да ни изправи пред най-големите изпитания, но никога не ни отнема правото да мечтаем, да обичаме, да се борим и да продължаваме напред.

В този разказ оживяват хора, които никога няма да бъдат забравени – онези, които са работили неуморно, които са вярвали, че дори в най-трудните моменти трябва да се намира сила за надежда и устрем към бъдещето.

Жените, които са пазили топлината на дома, мъжете, които са градили и воювали, децата, които с невинност и радост са осмисляли целия свят на своите родители.

Това е история за устоите, които ни крепят – за майките и бащите, които предават знание и мъдрост, за традициите, които продължават да

живеят дори в нови земи, за спомените, които никога не избледняват, независимо колко далеч се намираме.

Това е история за жертвите и победите, за тежките решения и куража да се тръгне по нов път, за силата да започнеш отначало, но никога да не забравиш откъде си тръгнал.

Историята на едно семейство никога не свършва – тя се предава от поколение на поколение, тя оживява в разказите край семейната трапеза, в спомените, запечатани в пожълтелите фотографии, в имената, които носим с гордост, защото те са част от нас.

Този разказ завършва тук, но истинският му край няма да дойде никога. Докато има кой да помни, докато има кой да разказва, докато има кой да се връща – историята ще живее. Защото корените може да се разпръснат по света, но винаги ще останат впити дълбоко в земята, от която са пораснали. И рано или късно, всяка птица се връща у дома.

ПРИЛОЖЕНИЯ

Снимка № 1 - Семейство Данови (1933 г.)
/На първи ред от ляво надясно:сестра Иванка и прабаба Цветана; на втори ред: баща Цано, брат Йордан и майка Тота/

Снимка № 2 - Семейство Цветана и Иван Кузманови (1949 г.)

Снимка № 3 - Димитър Кузманов (1970 г.)

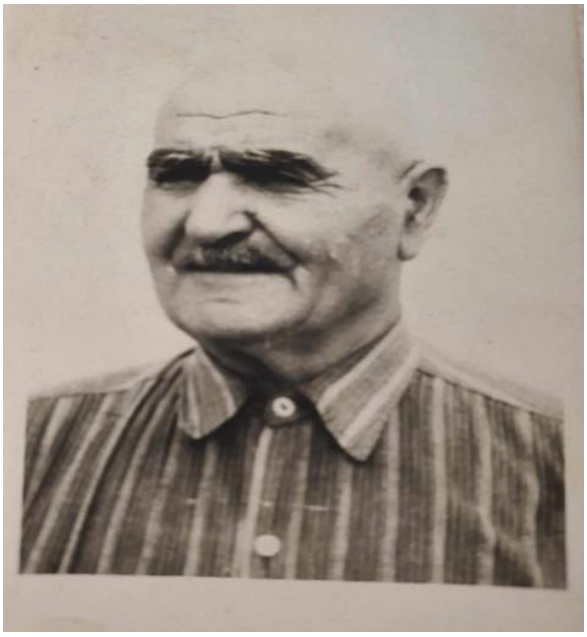

Снимка № 4 - Сватбата на баба Йордака и дядо Димчо заедно с неговите родители - Райна и Йордан Киркови (1970 г.)

Снимка № 5 - Баба Йорданка и Ралица (1981 г.)

Снимка № 6 - Дядо Димчо и Ралица (1990 г.)

Снимка № 7 - Детството на Ралица

Снимка № 8 - Детството на Ралица

Снимка № 9 - Ралица на дипломирането си в УНСС (2022 г.)

Снимка № 10 - Дипломата за висше образование на Ралица

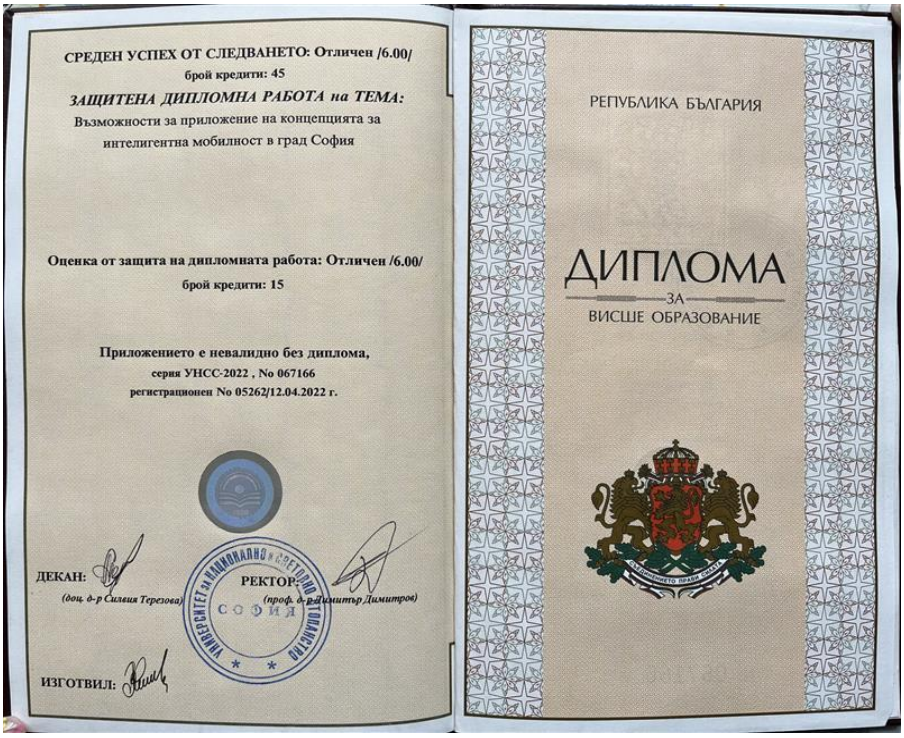

СРЕДЕН УСПЕХ ОТ СЛЕДВАНЕТО: Отличен /6.00/
брой кредити: 45
ЗАЩИТЕНА ДИПЛОМНА РАБОТА на ТЕМА:
Възможности за приложение на концепцията за интелигентна мобилност в град София

Оценка от защита на дипломната работа: Отличен /6.00/
брой кредити: 15

Приложението е невалидно без диплома,
серия УНСС-2022 , No 067166
регистрационен No 05262/12.04.2022 г.

ДЕКАН: (доц. д-р Силвия Терезова)
РЕКТОР: (проф. д-р Димитър Димитров)
ИЗГОТВИЛ:

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДИПЛОМА
ЗА
ВИСШЕ ОБРАЗОВАНИЕ

Снимка № 11 - Сватбата на Ралица и Боян (17.06.2006 г.)

Снимка № 12 - Сватбата на Ралица и Боян

Снимка № 13 - Ралица и Боян на изписването на първородната им дъщеря Цветина (18.06.2007г.)

Снимка № 14 - Дъщерите на Ралица - Цветина и Йоана

Снимки № 15 и 16 - Вестник “Нова дума” (2012 г.)

Снимка № 17 - Семейство Ангелови днес

БИБЛИОГРАФИЯ

- Ганева, Е. *Икономическият преход в България: 1990–2010*. София: Изток-Запад, 2010.
- Калчев, Б. *История на Народна република България*. София: Захарий Стоянов, 1999.
- Prados de la Escosura, L. *Spanish Economic Growth, 1850–2015*. Springer, 2017.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР.....3

Първа глава

Попица - земя на предци и съдби.....5

Втора глава

Семейство Данови - силни хора в трудни времена.....6

Трета глава

Семейство Киркови - живот на дела, не на думи.....8

Четвърта глава

Първите стъпки към света.....11

Пета глава

Пътят към знанието.....13

Шеста глава

Следите, които не избледняват.....15

Седма глава

Новото начало.....18

Осма глава

Любовта.....19

Девета глава

Началото на XXI век.....20

Десета глава

Испания - надежда за бъдещето.....23

Единадесета глава

Сватбата - началото на семейство Ангелови.....25

Дванадесета глава

Началото на новото поколение.....27

Тринадесета глава

Дъщерите на една силна жена.....29

Четиринадесета глава

Черешката на тортата.....31

Петнадесета глава

Завръщане към корените.....33

Шестнадесета глава

Новият живот.....35

ЗАКЛЮЧЕНИЕ.....37

ПРИЛОЖЕНИЯ.....39

БИБЛИОГРАФИЯ.....49

Родословно дърво.....53

Изготвил проекта *“Кореният, които ни свързват”*: Цветина Боянова Ангелова от 11.А клас към Средно училище “Христо Ботев” гр. Враца

Научен ръководител: Мария Георгиева - Заместник-директор учебна дейност към Средно училище “Христо Ботев” гр. Враца

Имейл на научен ръководител: ewdi@abv.bg

Родословно дърво на Ралица Ангелова

